

Kalemin Hızına Yenik Düştü Rüzgar

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 02 Ağustos 2023

Güne attığım bir çentiğin daha sonuna geldim.

Rengi soluktu günün, mahzeni karanlık ve s/üzgündü geceye mahal veren ıssızlık.

Kuram dışı bir ölüm diledim Tanrıdan ve Kuranıma sadık sevdalı ve yaralı bir Mümin olmanın da farzıydı çektiklerim.

Gün çekildi sahneden.

Gün depreşti geceyi sürgüledi ve süngüsünde sakladı düşlerini.

Şehir ıssızdı şaire sadık:

Şair yaralı idi yamadığı şiirlerinden çektik çekeli elini...

Yazması yok muydu yoksa?

Yazgısı ile hemhal.

Okuması yazması olan herkesten farklıydı sanki ve okuduğundan çoğunu yazdı derken sustu derken sindi yüreği derken soldu kalemin rengi.

Rüzgâr delişmendi.

Rüzgâr katıksız nemli.

Rüzgâr hızlıydı kalemin hızına yenik düştü.

Çanlar çaldı zil takıp oynadı gölgeler:

Suskusu ile ziyneti bildiği kalem değil racon kesmek resmini yırttı güneşi ne de olsa güneş sadece resimlere doğuyordu.

Doğurgandı hüznün.

Densiz ve katıksız...

Miracı yitik.

Mizacı bitik.

Günsüz bir ömürse batılı idi gecenin.

Yaralar saklıydı hilalde.

Hilal saklıydı şairin iç cebinde.

Cebi yırtıktı şairin ve esvabı yırtık:

Aşkın celp ettiği yüreğin cenk ettiği...

Müzmin ruhuna Fatıha okudu melekler oysaki bedeni diri hüznü bitimsiz bedeninden çıkamadığı kadar kalem de çıkmıyordu aklından ve ruhundan:

Çizmeyi aşan münafıklar.

Gece iken askıntı.

Çalakalem yaşadığı on yılın ardından kırık idi mızrabı kırık idi kalbi ve kırıgı ve kalesi ele geçirilmiş.

Bir fetih bilmişti oysa:

Hem kalesini hem kalemini.

Bir Fatıha da kalemine okudu.

Kalesi düşmüş gardı düşmüş yüzü düşmüştü sözcüklerin.
Karartılar istila etmişken ruhunu.
Ruhu sökün etmişken.
Rengine düşkün olduğu kadar umudun peşinde ve pembe yanaklarına yaşlar eşlik etti.
Varla yok arası duygular...
Acı çektiği kadar uydusu olmuşken yalnızlığın...
Varla yok arası nefesi nefsine müdahale ettiği ilk günkü gibiydi şair:
Açmaza düşse de...
Açlığa yenilmediği.
Sular seller gibi yazsa da...
Susuzluğuna yenik düşmediği.
Serveti iken hayaller ve ziyneti iken sevgi.
Feri söndüğü kadar muğlaktı fendine yenik düşmüşken mevsimin.
Firari olması ne ki...
Fedaisi olmuşken bir kere bilinmez...
Feleği çemberinden geçmemişti ve işte fellik fellik arıyordu ruhunun iz düşümünde bir kum tanesine tekabül ettiği kadar kum saatini kurmuştu bir kere ölüme.
Ölümsüzlüğü mihenk taşı bildiği kadar da yenik düşmüşken sonsuzluğa.
Muğlak bir tanıda.
Sonradan görme bir tınıda
Meskeni ve mekânı ve zamanı boyutsuz.
Miladi takvimden çıkıp da yola...
Miadı dolmuşken bir kere.
Mizacına yenik düşen.
Meali hüznün kokan.
Mıntıkasında saklı nazı niyazı.
Derdest edilmiş ömrün son güftesini yazmaya aday bir o kadar kalemin de tutulmuşken nutku...
Zemheride ölen gün ışığı.
Geceye yenik düşen kalbi saklı tuttuğu kabri.
Yazacağı kadar yazmış yaşadığı kadar da yaşamıştı madem...